

บทที่ 5

แนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับ การป้องกันการทุ่มตลาดของประเทศไทย

จากการศึกษาวิเคราะห์ในบทที่ 4 จะเห็นได้ว่าประเทศไทยยังขาดกฎหมายที่มีประสิทธิภาพที่จะนำมาบังคับใช้ เมื่อเกิดกรณีของการทุ่มตลาดเกิดขึ้นในประเทศไทย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเร่งดำเนินการในการออกกฎหมายเพื่อนำมาบังคับใช้ในทางปฏิบัติให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยนำเอาหลักเกณฑ์ต่างๆ ของกฎหมายป้องกันการทุ่มตลาดของแอกตต์ ข้อตกลงว่าด้วยการป้องกันการทุ่มตลาด และหลักกฎหมายในการป้องกันการทุ่มตลาดของสหรัฐอเมริกามาใช้เป็นแนวทางในการร่างกฎหมายของไทย ทั้งนี้เพื่อให้กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการทุ่มตลาดของไทยที่กำลังจะมีการตราออกมานั้นสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศ ก่อให้เกิดการยอมรับจากนานาอารยประเทศ อีกทั้งการที่ประเทศไทยจะมีกฎหมายดังกล่าวยังจะเป็นการให้ความคุ้มครองต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ และผลพวงอีกประการหนึ่งก็คือเป็นการเพิ่มอำนาจต่อรองทางการค้าให้กับประเทศมากขึ้นด้วย เนื่องจากการที่ประเทศไทยดำเนินการได้ส่วนถึงการทุ่มตลาดกับสินค้าจากประเทศใดแล้ว ก็ย่อมจะก่อให้เกิดความกระทบกระเทือนทางเศรษฐกิจกับประเทศนั้นๆ ถึงแม้ว่าในการได้ส่วนอาจจะไม่พบความเสียหายและไม่มีการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดก็ตาม ประเทศที่ถูกได้ส่วนก็ย่อมจะต้องพยายามหาทางเจรจากับประเทศไทยในช่วงระยะเวลาที่การได้ส่วนกำลังดำเนินอยู่ และประเทศไทยก็ย่อมจะสามารถเจรจาแลกเปลี่ยนผลประโยชน์บางอย่างที่ไทยเราต้องการได้เพื่อให้เกิดการยุติการได้ส่วน

แนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายป้องกันการทุ่มตลาดฉบับใหม่ของไทยควรมีแนวทางดังต่อไปนี้

1. แนวการร่างกฎหมายในทางสารบัญญัติ

1.1 ความหมายของการทุ่มตลาดและค่านิยามต่าง ๆ

จากการวิเคราะห์กฎหมายป้องกันการทุ่มตลาดของแอกต์ ข้อตกลง การป้องกันการทุ่มตลาดและกฎหมายของสหรัฐอเมริกา จะเห็นว่ากฎหมายทุกฉบับจะ มีการบัญญัติถึงความหมายของการทุ่มตลาดไว้คล้าย ๆ กันว่าหมายถึงอะไร ซึ่งตาม มาตรา 4 ของพระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาด พ.ศ. 2507 ได้มีการบัญญัติถึง ความหมายของการทุ่มตลาดอยู่แล้วแต่ยังไม่สมบูรณ์นัก เนื่องจากยังขาดองค์ประกอบ สำคัญของการทุ่มตลาด 2 ประการ คือ เรื่อง "ความเสียหายอย่างร้ายแรง" (Material Injury) และเรื่องการแข่งขันของการจัดตั้งอุตสาหกรรมภายใน ประเทศ

ดังนั้นในการร่างพระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาดฉบับใหม่ จึงควร จะมีบทบัญญัติที่อธิบายถึงความหมายของการทุ่มตลาดให้สอดคล้องกับหลักกฎหมายของ แอกต์และของสหรัฐอเมริกา ดังนี้

"การทุ่มตลาด" หมายถึง การนำสินค้าชนิดหนึ่งชนิดใดจากต่าง ประเทศเข้ามาจำหน่ายในราชอาณาจักรในราคาต่ำกว่าราคาปกติของสินค้าชนิดนั้น และก่อให้เกิดหรือคุกคามที่จะเกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่ออุตสาหกรรมภายใน ประเทศหรือก่อให้เกิดหรือคุกคามให้เกิดการแข่งขันในการจัดตั้งอุตสาหกรรมภายใน ประเทศ

นอกจากนี้ควรจะกำหนดให้มีการรวม "การเข้าซื้อที่อาจมีผลเป็น การจำหน่าย" โดยให้ถือว่าเป็น "การจำหน่าย" เอาไว้ด้วย ทั้งนี้เนื่องจากอาจ เป็นไปได้ที่รูปแบบของการเข้าซื้อบางประเภทเป็นไปเพื่อหลีกเลี่ยงการเก็บอากรตอบ โต้การทุ่มตลาด ซึ่งเรื่องนี้เป็นไปตามแนวของกฎหมายสหรัฐอเมริกา ถึงแม้ว่าจะ แตกต่างออกไปจากแอกต์ แต่แอกต์ก็มีได้ห้ามไว้

อนึ่ง ในกฎหมายของสหรัฐอเมริกามีการบัญญัติถึงคำนิยามของคำ บางคำที่เกี่ยวข้องกับการทุ่มตลาด เช่น คำว่า "ความเสียหาย" "อุตสาหกรรม ภายในประเทศ" "สินค้าชนิดเดียวกัน" เป็นต้น เนื่องจากคำเหล่านี้เป็นศัพท์เฉพาะ ที่ต้องใช้ในกฎหมายป้องกันการทุ่มตลาด แต่กฎหมายไทยไม่ได้มีการบัญญัติไว้เลย จึงจำเป็นต้องมีการบัญญัติถึงความหมายของคำต่างๆ ให้ชัดเจน เพื่อให้เกิดความ โปร่งใสทั้งกับผู้ใช้กฎหมายและผู้ถูกบังคับใช้ ส่วนแนวทางในการบัญญัติถึงคำนิยาม ที่สำคัญควรมีดังนี้

ก. "สินค้าชนิดเดียวกัน" (Like Product) หมายถึง สินค้าที่มี ลักษณะเหมือนกัน คล้ายคลึงกัน

ข. "อุตสาหกรรมภายในประเทศ" หมายถึง ผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกันภายในประเทศทั้งหมด หรือผู้ผลิตสินค้าภายในประเทศซึ่งเมื่อรวมผลการผลิตสินค้าดังกล่าวประกอบกันแล้ว เป็นสัดส่วนส่วนใหญ่ของผลรวมการผลิตภายในของสินค้านั้นทั้งหมด

แต่ทั้งนี้ควรจะมีการบัญญัติถึงข้อยกเว้นว่า ในกรณีที่ผู้ผลิตสินค้าชนิดนั้น เป็นผู้นำเข้าสินค้าที่มีการทุ่มตลาดเสียเอง หรือเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์กับผู้ส่งออกหรือผู้นำเข้า ในกรณีนี้จะไม่ถือว่าผู้ผลิตดังกล่าวอยู่ในความหมายของอุตสาหกรรมภายในประเทศ

นอกจากนั้นในการพิจารณาถึงสินค้าบางชนิดอาจจะต้องมีการแบ่งตลาดภายในประเทศออกเป็น 2 ส่วน หรือมากกว่านั้น ถ้าปรากฏว่าผู้ผลิตที่อยู่ในพื้นที่ที่ถูกแบ่งนั้น เป็นผู้ขายสินค้าชนิดเดียวกันนั้นทั้งหมด หรือเกือบทั้งหมดในตลาดดังกล่าว และไม่ได้มีการส่งสินค้าชนิดเดียวกันนั้นเป็นปริมาณมากเข้ามาในตลาดดังกล่าวโดยผู้ผลิตซึ่งอยู่นอกพื้นที่ที่มีการแข่งขัน ในกรณีนี้จะถือว่าผู้ผลิตภายในพื้นที่ที่มีการแบ่งเป็นตัวแทนของอุตสาหกรรมภายในประเทศ ดังนั้นถ้าผู้ผลิตภายในแต่ละพื้นที่ได้รับความเสียหายหรือถูกคุกคามที่จะเกิดความเสียหาย ก็ถือว่าได้เกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศแล้ว ถึงแม้ว่าผู้ผลิตที่เหลืออยู่ที่ส่วนอื่นจะไม่ได้ได้รับความเสียหายก็ตาม

ค. "ส่วนเหลือของราคา" (Dumping Margin) หมายถึง ราคาปกติของสินค้าที่สูงกว่าราคาที่ส่งออก โดยเปรียบเทียบกับราคาในช่วงเวลาที่ใกล้เคียงกันที่สุดและอยู่ในระดับการค้าเดียวกัน โดยใช้ราคาหน้าโรงงานเป็นเกณฑ์เบื้องต้น ทั้งนี้โดยให้คำนึงถึงความแตกต่างของเงื่อนไขการขาย ภาษี ปริมาณการขายและความแตกต่างอื่นๆ ที่อาจมีผลต่อการเปรียบเทียบราคา

ง. "ราคาส่งออก" หมายถึง ราคาสินค้าที่ส่งออกจากประเทศผู้ส่งออกมายังประเทศไทยโดยไม่รวมภาษี ส่วนลด และเงินคืนภาษีที่เกิดจากการขายในประเทศผู้ส่งออก

สิ่งที่จะต้องพิจารณาอีกเรื่องหนึ่งก็คือ รัฐมนตรีที่จะรักษาการตามพระราชบัญญัติฉบับใหม่นี้ ควรจะมีการบัญญัติให้ชัดเจนว่าหมายถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงใด ตามพระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาด พ.ศ. 2507 นั้นรัฐมนตรีผู้รักษาการ คือ รัฐมนตรีกระทรวงการคลัง แต่ตามปกติแล้วก็ควรจะเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ เนื่องจากเรื่องการศึกษาและไต่ส่วนถึงการทุ่มตลาดเป็น

เรื่องของนโยบายทางการค้า ไม่ใช่ใช้นโยบายทางการคลัง ซึ่งนโยบายทางการค้าจะต้องอาศัยความชัดเจน รวมทั้งอาจจะต้องเน้นในเรื่องของการเจรจาต่อรองทางการค้าโดยไม่จำเป็นที่จะต้องมีการเก็บอากรในที่สุด ดังนั้นกระทรวงพาณิชย์ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับนโยบายทางการค้าทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งมีบุคลากร ข้อมูล และเอกสารต่าง ๆ ในเรื่องทางการค้าที่พร้อมอยู่แล้ว สามารถนำมาเป็นข้อมูลในการพิจารณาถึงการคุ้มครองตลาดได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น จึงน่าจะเป็นหน่วยงานที่เหมาะสมที่สุดที่จะรับผิดชอบในการพิจารณาถึงการคุ้มครองตลาด โดยให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์เป็นรัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติฉบับใหม่ ดังจะเห็นตัวอย่างได้จากกฎหมายของสหรัฐอเมริกา เดิมให้กระทรวงการคลังเป็นผู้ดูแลเรื่องการคุ้มครองตลาด และในที่สุดก็มีการโอนอำนาจหน้าที่ดังกล่าวมาให้กระทรวงพาณิชย์

1.2 หลักเกณฑ์ในการพิจารณาถึงราคาปกติของสินค้า

เนื่องจากองค์ประกอบสำคัญของประการหนึ่งของการคุ้มครองตลาดที่จะก่อให้เกิดการเก็บภาษีตอบโต้การคุ้มครองตลาดได้ คือ การจำหน่ายสินค้าในราคาที่ต่ำกว่าราคาปกติของสินค้าชนิดเดียวกัน ดังนั้น จึงจะต้องมีการพิจารณาถึงราคาปกติของสินค้าเสียก่อนว่าจะมีวิธีคิดอย่างไรบ้าง ซึ่งตามบทบัญญัติของแอกต์, Anti-Dumping Code และกฎหมายของสหรัฐอเมริกากำหนดไว้หลายวิธี ในส่วนของประเทศไทยนั้นก็ควรจะให้มีวิธีคิดราคาปกติหลาย ๆ วิธีเช่นกัน เพื่อให้สามารถครอบคลุมถึงสถานการณ์ต่างๆ ได้ทั้งหมด และสอดคล้องกับสภาพการณ์ทางเศรษฐกิจในปัจจุบันที่มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ และเพื่อให้องค์การที่บังคับใช้กฎหมายสามารถเลือกใช้วิธีหาราคาปกติของสินค้าได้เหมาะสมกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งวิธีหาราคาปกติของสินค้าควรจะบัญญัติถึงวิธีต่าง ๆ ดังนี้

ก. ในกรณีปกติให้คิดราคาปกติของสินค้าชนิดเดียวกันที่มีจำหน่ายตามปกติเพื่อการบริโภคภายในประเทศผู้ส่งออกหรือประเทศผู้ผลิต วิธีนี้ถือว่าเป็นวิธีคิดพื้นฐานซึ่งเป็นไปตามหลักของแอกต์ ในมาตรา 6

ข. ในกรณีที่ไม่มีการซื้อขายสินค้าชนิดเดียวกันภายในประเทศผู้ส่งออกหรือประเทศผู้ผลิต หรือปริมาณการขายสินค้าดังกล่าวมีไม่เพียงพอที่จะนำมาเปรียบเทียบราคาได้อย่างเหมาะสม การหาราคาปกติของสินค้าก็จะต้องใช้วิธีอื่นคือ ใช้วิธีหาราคาในประเทศที่สามหรือใช้วิธีสร้างราคาตามแต่สถานการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งการหาราคาปกติโดยใช้ราคาของสินค้าที่ประเทศผู้ส่งออกได้ส่งไปขายในประเทศที่สามอื่นๆ นั้น ควรจะมีการบัญญัติถึงลักษณะบางประการของประเทศที่สามนั้นๆ ที่

จะนำมาใช้เป็นฐานในการหาราคาปกติว่าควรจะมีการจัดองค์กรและการพัฒนาที่ใกล้เคียงกับตลาดของประเทศไทยที่สุด และสินค้าที่ถูกส่งไปจำหน่ายในประเทศที่สามก็ควรที่จะมีลักษณะคล้ายคลึงกับสินค้าที่นำเข้ามาขายในประเทศไทยที่สุด รวมทั้งปริมาณการขายสินค้านั้นในประเทศที่สามดังกล่าวจะต้องมีปริมาณที่มากเพียงพอที่จะนำมาหาราคาปกติได้อย่างเหมาะสม นอกจากนั้นแล้วในบางกรณีอาจปรากฏว่าการขายในประเทศที่สามเพียงประเทศเดียวอาจไม่เพียงพอที่จะนำมาคิดราคาปกติของสินค้าได้ก็ควรจะมีบัญญัติให้สามารถนำเอาการขายจากประเทศที่สามอื่นๆ มากกว่าหนึ่งประเทศมารวมในการหาราคาปกติของสินค้าได้ ทั้งนี้ก็เพื่อให้การหาราคาปกติของสินค้าโดยอาศัยประเทศที่สามเป็นฐานนี้เป็นราคาที่สมเหตุสมผล

อย่างไรก็ดี อาจเกิดกรณีที่ไม้อาจนำราคาในประเทศที่สามมาหาราคาปกติของสินค้าได้เนื่องจากมีปริมาณการขายที่ไม่เพียงพอ หรือมีปริมาณที่มากเกินไปจนระดับราคาไม่สามารถจะคืนต้นทุนการผลิตได้ในเวลาอันสมควร กฎหมายก็ควรจะบัญญัติให้หาราคาปกติของสินค้าโดยการสร้างราคา (Constructed Value) พร้อมทั้งกำหนดวิธีการคำนวณราคาจากค่าใช้จ่ายต่างๆ เช่นเดียวกับ Anti-Dumping Code มาตรา 2 คือ ให้คำนวณราคาจากต้นทุนจริงๆ ในการผลิตสินค้า ไม่ว่าจะเป็นวัตถุดิบ ค่าจ้าง ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่างๆ ค่าภาษี ค่าประกันภัย และค่าใช้จ่ายในการประดิษฐ์ตกแต่งสินค้านั้นตามปกติที่จะได้จากการจำหน่ายสินค้านั้นดังกล่าว

นอกจากนั้น กฎหมายยังควรจะมีบทบัญญัติให้การหาราคาปกติของสินค้าในประเทศที่สามและการหาราคาปกติโดยวิธีสร้างราคาจะต้องมีการคำนึงถึงความแตกต่างของสภาพการขายต่างๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ได้ราคาปกติที่ใกล้เคียงความเป็นจริงและเป็นธรรมที่สุด ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับ Anti-Dumping Code เมื่อประเทศไทยได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกข้อตกลงดังกล่าวแล้ว

ค. ในกรณีที่สินค้าไม่ได้มีการนำเข้ามาโดยตรงจากประเทศผู้ผลิตแต่ได้มีการส่งออกมายังประเทศไทยผ่านประเทศคนกลาง ในกรณีนี้การหาราคาปกติของสินค้าจะเปลี่ยนไปโดยจะถือว่าประเทศคนกลางเป็นประเทศผู้ส่งออกเสียเอง การหาราคาปกติของสินค้าก็ต้องหาจากประเทศคนกลางดังกล่าว ถ้าปรากฏองค์ประกอบว่ามีการประกอบการผลิตสินค้าหรือเปลี่ยนแปลงสภาพสินค้า หรือทำให้สินค้านั้นมีมูลค่าเพิ่มขึ้นในประเทศคนกลาง ทั้งนี้เนื่องจากการที่มีการผลิตสินค้าในลักษณะดังกล่าวในประเทศคนกลาง ก็ต้องถือว่าประเทศคนกลางเป็นประเทศที่ประกอบการผลิตสินค้า ส่วนประเทศผู้ส่งออกนั้นไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ ในการผลิตสินค้าเลย ดังนั้นการหาราคาปกติของสินค้าจึงต้องหาจากประเทศคนกลาง แต่ถ้าสินค้าเป็นเพียงแค่ส่งผ่านแดน (Transshipment) ประเทศคนกลาง หรือไม่มีการผลิตหรือเปลี่ยน

แปลงสภาพสินค้าดังกล่าวข้างต้นในประเทศคนกลาง ในกรณีนี้ก็จะเท่ากับว่าได้มีการประกอบการผลิตสินค้าในประเทศผู้ส่งออกครั้งแรก ดังนั้นการหาราคาปกติของสินค้าในกรณีนี้จึงจะต้องกลับไปใช้การหาราคาในประเทศผู้ส่งออกครั้งแรกเช่นเดิม

ง. ในกรณีที่สินค้านำเข้าจากประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจแบบผูกขาดหรือมีรัฐบาลแทรกแซงราคาภายในประเทศ ในเรื่องนี้เป็นไปตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา คือ Tariff Act of 1930 มาตรา 773 (e) ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมใน Omnibus Trade and Competitiveness Act of 1988 มาตรา 1316 ซึ่งประเทศไทยควรจะนำมาบัญญัติไว้ด้วย เนื่องจากในปัจจุบันประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจแบบผูกขาดหรือมีรัฐบาลแทรกแซงราคาอย่างเช่นประเทศในแถบยุโรป ตะวันออกมีความสามารถในการส่งสินค้าไปจำหน่ายในประเทศต่าง ๆ สูงขึ้น และประเทศไทยก็มีแนวโน้มที่จะต้องค้าขายกับประเทศเหล่านั้นมากขึ้น ซึ่งอาจจะเป็นประเทศที่อยู่ใกล้เคียง เช่น ลาว หรือเวียดนาม รัฐบาลของประเทศเหล่านั้นอาจจะเข้ามาควบคุมปัจจัยการผลิตต่างๆ ทำให้ราคาของสินค้าภายในประเทศไม่เป็นไปตามความเป็นจริง ในกรณีนี้จึงควรจะบัญญัติกฎหมายให้ใช้วิธีคิดราคาปกติของสินค้าโดยการใช่วิธีสร้างราคาโดยใช้หลักการเดียวกับที่ได้อธิบายมาแล้วในข้อ 2 โดยการคำนวณต้นทุนการผลิตสินค้า รวมทั้งค่าใช้จ่ายต่างๆ และกำไรที่จะได้ตามปกติ โดยคณะกรรมการอาจใช้ข้อมูลด้านการผลิตจากประเทศผู้ส่งออกสินค้านั้นเอง หรือข้อมูลจากประเทศที่สามอื่นๆ ที่ไม่ได้มีระบบเศรษฐกิจเป็นแบบผูกขาดซึ่งคณะกรรมการเห็นว่าสามารถนำมาใช้เป็นตัวแทนของประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจแบบผูกขาดดังกล่าวได้

1.3 หลักเกณฑ์ในการพิจารณาถึงราคาที่ส่งออก

โดยปกติแล้วการหาราคาที่ส่งออก (Export Price) ก็ควรจะคิดจากราคาของสินค้าที่มีการส่งออกจำหน่ายยังประเทศไทย แต่จะมีบางกรณีที่ราคาส่งออกไม่น่าเชื่อถือ เนื่องจากผู้ส่งออกและผู้นำเข้าสินค้านี้มีความสัมพันธ์ในทางธุรกิจต่อกัน เช่น อาจจะเป็นสมาชิกภายในครอบครัวเดียวกัน หรือเป็นหุ้นส่วนกัน เป็นต้น ซึ่งจะมีผลให้เกิดการก่อกวนตลาดแบบซ่อนเร้น (Hidden Dumping) คือ ผู้ส่งออกขายสินค้าตามราคาในอินวอยซ์ให้กับผู้นำเข้า และผู้นำเข้าได้นำสินค้าไปขายต่อในราคาที่ต่ำกว่าราคาในอินวอยซ์ ในกรณีเช่นนี้จึงควรจะมีการบัญญัติกฎหมายให้หาราคาที่ส่งออกจากราคาของสินค้าที่ได้มีการขายต่อทอดแรกให้กับผู้ซื้อปลีก ซึ่งจะเป็นราคาของการซื้อขายสินค้ากันที่แท้จริง แต่ทั้งนี้ก็อาจจะเป็นไปได้ว่าไม่สามารถที่จะหาราคาขายให้กับผู้ซื้อปลีกดังกล่าวได้ ก็ควรจะมีกฎหมายให้หาราคาที่ส่งออกโดยวิธีการสร้างราคา โดยคำนึงถึงต้นทุนการผลิต ค่าอากร ภาษีนำเข้า

เข้า และถ้าไรตามความเหมาะสมเช่นเดียวกับหลักใน Anti-Dumping Code มาตรา 2

อย่างไรก็ดีการเปรียบเทียบระหว่างราคาที่ส่งออกกับราคาปกติของสินค้าในทุกกรณีที่กำลังกล่าวมา ควรมีบทบัญญัติให้ทำการเปรียบเทียบในระดับการค้าเดียวกันและเทียบการขายที่เกิดในเวลาใกล้เคียงกันที่สุด รวมทั้งต้องคำนึงถึงความแตกต่างของสภาพและปริมาณการขาย รวมทั้งความแตกต่างในเรื่องอื่นๆ ที่จะส่งผลต่อการเปรียบเทียบราคา เช่นเดียวกับ Anti-Dumping Code มาตรา 2 เพื่อให้การเปรียบเทียบราคาเป็นไปอย่างเป็นธรรมที่สุด

นอกจากนั้นแล้ว ในปัจจุบันยังปรากฏว่าสหรัฐอเมริกาได้มีบทบัญญัติในเรื่อง Input Dumping และ Circumvention Dumping คือ การทุ่มตลาดที่ปัจจัยการผลิตและการทุ่มตลาดโดยการย้ายฐานการผลิตโดยได้บัญญัติไว้ใน Omnibus Trade and Competitiveness Act of 1988 มาตรา 1320 ซึ่งถือได้ว่าเป็นเรื่องใหม่ที่แตกต่างไปจาก Anti-Dumping Code แต่กติกต์เองก็ไม่ได้ห้ามในเรื่องนี้เอาไว้ กรณีจึงอาจจะเป็นไปได้ว่าในอนาคต กติกต์อาจจะห้ามหรือยอมรับให้มีบทบัญญัติในลักษณะนี้ก็ได้ ดังนั้น ในขณะที่กติกต์ยังมีได้มีคำวินิจฉัยในเรื่องนี้ประเทศไทยก็ควรที่จะบัญญัติกฎหมายครอบคลุมถึงเรื่อง Input Dumping และเรื่อง Circumvention Dumping รวมเอาไว้ด้วย เพื่อที่จะได้สามารถรับมือกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นในปัจจุบันหรือในอนาคตไว้ด้วย อีกทั้งยังจะเป็นการทำให้การไต่สวนถึงการทุ่มตลาดมีฐานกว้างขึ้น อันจะเป็นการเพิ่มอำนาจต่อรองให้กับประเทศไทยได้มากขึ้นด้วย

ส่วนบทบัญญัติในเรื่องการทุ่มตลาดที่ปัจจัยการผลิตและการทุ่มตลาดโดยการโยกย้ายฐานการผลิตก็ควรจะเป็นลักษณะที่เมื่อคณะกรรมการไต่สวนพบว่ามูลค่าของปัจจัยการผลิตตัวใดตัวหนึ่งที่เป็นส่วนประกอบของสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งต่ำกว่าต้นทุนที่แท้จริงที่จะใช้ในการผลิตปัจจัยการผลิตตัวนั้น ก็ให้คณะกรรมการหาราคาปกติของปัจจัยการผลิตตัวนั้นโดยอาศัยวิธีต่าง ๆ ตามที่ได้อธิบายมาแล้วข้างต้น และหากพบว่ามี การทุ่มตลาดปัจจัยการผลิตนั้น ก็ให้สามารถเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาดกับสินค้าสำเร็จรูปที่ประกอบขึ้นจากปัจจัยการผลิตดังกล่าวได้

ในกรณีที่มีการเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาดกับสินค้าชนิดใดแล้ว และต่อมาคณะกรรมการพบว่ามีการหลีกเลี่ยงการเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาดดังกล่าวโดยการโยกย้ายฐานการผลิตสินค้าเดียวกันนั้นไปยังประเทศอื่นและส่งกลับเข้ามาในประเทศไทย ซึ่งในกรณีนี้จะทำให้ประเทศไทยไม่สามารถเก็บอากรป้องกันการทุ่ม

ตลาดได้ เพราะสินค้ามิได้ถูกส่งออกมาจากประเทศที่เคยถูกเรียกอากรป้องกันการทุ่มตลาดแล้ว ดังนั้นเมื่อมีเหตุการณ์ดังกล่าวนี้เกิดขึ้นก็จะถือว่าการหลีกเลี่ยงการเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาดและอนุญาตให้สามารถเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาดกับสินค้าที่มีการย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศอื่นนั้นได้เลย

อีกกรณีหนึ่งก็คือมีการเปลี่ยนแปลงสินค้าเพียงเล็กน้อย แต่ยังคงมีวัตถุประสงค์ในการใช้สอยสินค้านั้นเหมือนเดิม ไม่ว่าสินค้านั้นจะอยู่ในพิกัดอัตราศุลกากรเดียวกันกับสินค้าที่ถูกเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาดหรือไม่ก็ตาม ก็ให้ทำการเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาดได้ เพื่อป้องกันการหลีกเลี่ยงการเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาดดังกล่าว

นอกจากนี้ประเทศไทยควรมีการบัญญัติกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาดแทนประเทศที่สามเอาไว้ด้วย ตามหลักเกณฑ์ใน Anti-Dumping Code มาตรา 12 ซึ่งเป็นเรื่องที่มีการทุ่มตลาดในประเทศที่สาม และรัฐบาลของประเทศที่สามร้องขอให้ประเทศไทยเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาดกับสินค้าชนิดนั้นด้วย พร้อมทั้งส่งข้อมูลต่าง ๆ มาให้ประเทศไทย ก็ให้รัฐมนตรีพิจารณาคำร้องนั้น ถ้าเห็นว่ามีมูลก็มีอำนาจเรียกเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาดได้

อย่างไรก็ตาม ในการบัญญัติกฎหมายในส่วนนี้จะต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ เนื่องจากการเก็บอากรแทนประเทศที่สาม อาจจะไม่เกิดผลดีกับประเทศไทยก็ได้ เพราะอาจเป็นไปได้ว่าสินค้าที่ทำการทุ่มตลาดเข้ามานั้นไม่มีการผลิตในประเทศไทย การทุ่มตลาดดังกล่าวก็จะจะเป็นประโยชน์กับผู้บริโภคในประเทศไทย และในบางกรณีการเก็บอากรแทนประเทศที่สามอาจถูกนำมาเป็นเครื่องมือในการกดดันประเทศไทยได้ เช่น สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นประเทศผู้นำเข้าทางการค้าที่สำคัญของประเทศไทยอาจจะกดดันให้ประเทศไทยเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดกับประเทศที่เป็นคู่แข่งทางการค้ากับสหรัฐอเมริกา ซึ่งจะมีผลให้ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศคู่แข่งทางการค้ากับสหรัฐอเมริกาได้รับความกระทบกระเทือน ดังนั้น ประเทศไทยจะต้องบัญญัติกฎหมายในเรื่องการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดแทนประเทศที่สามให้มีความยืดหยุ่น กล่าวคือ ให้องค์กรผู้มีอำนาจทำการพิจารณามีดุลยพินิจที่จะทำการเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดแทนประเทศที่สามหรือไม่ก็ได้ โดยคำนึงผลประโยชน์ของประเทศไทยเป็นหลัก

1.4 หลักเกณฑ์ในการพิสูจน์ความเสียหาย

องค์ประกอบที่สำคัญของการทุ่มตลาดที่จะทำให้เก็บอากรตอบโต้ได้

อีกประการหนึ่งก็คือ การทุ่มตลาดจะต้องก่อให้เกิดหรือคุกคามที่จะเกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ หรือเป็นการคุกคามหรือก่อให้เกิดการชก้างันในการจัดตั้งอุตสาหกรรมหรือการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมภายในประเทศ เพราะถ้าไม่มีความเสียหายเกิดกับอุตสาหกรรมภายในประเทศแล้ว ก็จะทำการเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาดไม่ได้ ซึ่งตามแอกต์ และ Anti-Dumping Code กำหนดระดับของการพิสูจน์ความเสียหายให้เป็นความเสียหายอย่างร้ายแรง (Material Injury) แต่ด้วยเหตุผลตามที่ได้อธิบายมาแล้วในบทที่ 4 จึงเห็นว่ากฎหมายไทยน่าจะใช้คำว่า "ความเสียหายอย่างมาก" ได้ ไม่ควรใช้คำว่า "ความเสียหาย" เฉย ๆ เพราะอาจถูกโต้แย้งว่าไม่สอดคล้องกับแอกต์ ดังที่สหรัฐอเมริกาได้เคยถูกโต้แย้งมาแล้ว* ส่วนแนวทางในการบัญญัติกฎหมายในเรื่องการพิสูจน์ความเสียหายนี้มีกฎเกณฑ์และข้อที่ควรพิจารณาดังนี้

ก. การพิสูจน์ความเสียหายนั้นจะต้องไม่ยากหรือง่ายจนเกินไป ทั้งนี้ถ้าหากการพิสูจน์ความเสียหายยากเกินไปก็จะทำให้อุตสาหกรรมภายในประเทศได้รับความเสียหาย แต่ถ้าการพิสูจน์ความเสียหายง่ายเกินไปก็จะทำให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหายเช่นกัน ดังนั้นในการบัญญัติกฎหมายจึงควรคำนึงการประสานผลประโยชน์ของผู้ผลิตและผู้บริโภคประกอบด้วย ซึ่งแนวทางที่ประเทศไทยควรจะยึดถือในการร่างกฎหมายก็คือแนวทางของ Anti-Dumping Code กล่าวคือ จะต้องมีการบัญญัติถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่คณะกรรมการผู้ทำการไต่สวนต้องนำมาใช้ประกอบการพิจารณา อันได้แก่การพิจารณาถึงปริมาณของการนำเข้าสินค้าที่มีการทุ่มตลาดว่ามีผลกระทบต่อราคาของสินค้าชนิดเดียวกันที่จำหน่ายในประเทศไทย และมีผลกระทบต่อผู้ผลิตหรือไม่

การพิจารณาถึงผลกระทบจากการทุ่มตลาดที่มีต่อราคาสินค้าจะต้องพิจารณาว่าสินค้าที่มีการทุ่มตลาดได้ตัดราคาในการจำหน่ายกับราคาสินค้าชนิดเดียวกันที่ผลิตในประเทศไทยหรือไม่ หรือทำให้ราคาสินค้าชนิดเดียวกันที่ผลิตในประเทศลดลงอย่างชัดเจน ทั้งนี้ตามปกติราคาของสินค้าชนิดนั้นควรจะเพิ่มขึ้นแล้ว ส่วนการพิจารณาถึงผลกระทบต่อผู้ผลิตหรืออุตสาหกรรมภายในประเทศนั้น คณะกรรมการจะต้องประเมินความเสียหายโดยพิจารณาจากปัจจัยทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เช่น ความสามารถในการผลิตลดลงหรือไม่ การขาย ส่วนแบ่งในตลาด กำไร เงินทุนหมุนเวียน การจ้างงาน ความสามารถในการหาทุน เพิ่มทุน และสถานะของเงินทุน

* โปรดดูคำอธิบายจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ หน้า 112 - 114.

หมนเวียน เป็นต้น

การบัญญัติถึงรายละเอียดเช่นนี้ นอกจากจะทำให้การพิสูจน์ความเสียหายเป็นไปอย่างเป็นธรรมแล้ว ยังจะแสดงให้เห็นถึงความชัดเจน โปร่งใสของกฎหมายด้วย ไม่ใช่ให้การพิสูจน์ความเสียหายขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้ทำการไต่สวนเท่านั้น และในขณะเดียวกันก็จะเป็นประโยชน์กับคณะกรรมการที่ทำการไต่สวนด้วย เพราะคณะกรรมการสามารถทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ตนจะต้องนำมาประกอบการพิจารณาได้อย่างแน่นอน

ข. การพิสูจน์ความเสียหายนั้นจะต้องบัญญัติให้คณะกรรมการพิจารณาจากหลักฐานที่มีตัวตนอยู่จริง มิใช่เป็นเพียงการคาดเดาจากเหตุการณ์ที่อาจเป็นไปได้เท่านั้น รวมทั้งจะต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าการกุ่มตลาดเป็นสาเหตุใหญ่หรือเป็นสาเหตุโดยตรงที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมากต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ เนื่องจากในบางกรณีความเสียหายที่เกิดกับอุตสาหกรรมภายในประเทศ อาจเป็นผลมาจากสาเหตุอื่นๆ ที่ไม่ใช่การกุ่มตลาดซึ่งจะมีผลให้ประเทศไทยเรียกเก็บอากรป้องกันการกุ่มตลาดในกรณีนี้ไม่ได้ การมีบทบัญญัติในลักษณะนี้จะเป็นผลดีที่ทำให้การพิสูจน์ความเสียหายเป็นไปอย่างระมัดระวัง เพื่อป้องกันไม่ให้มีการใช้มาตรการเก็บอากรป้องกันการกุ่มตลาดไปในลักษณะเป็นการกีดกันทางการค้าซึ่งจะขัดกับกฏการค้า

ค. ควรมีบทบัญญัติในเรื่องการพิจารณาถึงกรณีการคุกคามที่จะก่อให้เกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศหรือก่อหรือคุกคามที่จะก่อให้เกิดการชกกันในการจัดตั้งหรือการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมภายในประเทศ โดยกำหนดให้คณะกรรมการจะต้องพิจารณาจากข้อมูลที่มีอยู่จริงที่แสดงให้เห็นถึงการคุกคามที่จะเกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ เช่น พิจารณาถึงอัตราการเพิ่มขึ้นของสินค้าที่มีการกุ่มตลาดเพื่อส่งออกมายังประเทศไทย ความสามารถในการส่งออกสินค้าของประเทศผู้ส่งออกที่อาจจะมีมากขึ้นในอนาคตอันใกล้จนอาจก่อให้เกิดความเสียหาย เป็นต้น

ง. ควรมีบทบัญญัติให้มีการประเมินความเสียหายที่จะมีต่อความพยายามในการพัฒนาสินค้าอนุพันธ์ที่จะพิมขึ้นจากสินค้าที่ผลิตภายในประเทศชนิดนั้นด้วย เนื่องจากในปัจจุบันประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการพัฒนาเทคโนโลยี ดังนั้นในบางกรณีการกุ่มตลาดอาจไม่เกิดความเสียหายต่อตัวสินค้า finish product แต่จะก่อให้เกิดอุปสรรคในการพัฒนาสินค้าอนุพันธ์ รวมทั้งควรจะมีบทบัญญัติให้ใช้วิธีการคำนวณความเสียหายแบบสะสมตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายสหรัฐอเมริกา กล่าวคือให้คณะกรรมการคำนวณปริมาณสินค้าและผลกระทบจากการนำเข้าสินค้าชนิดเดียวกัน

ที่มาจากประเทศต่างๆ ได้ ถ้าข้อเท็จจริงปรากฏว่าสินค้าที่นำเข้านั้นมีการแข่งขันกับสินค้าชนิดเดียวกันที่ผลิตภายในประเทศ การกำหนดบทบัญญัติในลักษณะนี้ก็เพื่อให้การแข่งขันระหว่างสินค้าที่ผลิตภายในประเทศและสินค้าที่นำเข้า เป็นไปอย่างเท่าเทียมกัน และยังมีผลให้การพิสูจน์ความเสียหายในกรณีนี้ทำได้ง่ายขึ้นด้วย

2. แนวการร่างในทางวิธีบัญญัติ

กฎหมายป้องกันการทุ่มตลาดของไทยจะต้องมีการบัญญัติถึงกระบวนการได้- ส่วนในเรื่องการทุ่มตลาดให้ชัดเจนในทุกๆ ขั้นตอน รวมทั้งกำหนดองค์กรที่จะมีอำนาจพิจารณาผู้มีสิทธิยื่นคำร้องและเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งควรจะมีหลักเกณฑ์และวิธีการดังนี้

2.1 องค์กรผู้มีอำนาจพิจารณา

เรื่องของกฎหมายป้องกันการทุ่มตลาดนั้นเป็นเรื่องที่มีลักษณะเนื้อหาเป็นพิเศษ ซึ่งจะต้องอาศัยองค์กรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ดังนั้นรูปแบบขององค์กรที่จะพิจารณาในการทุ่มตลาดและการพิสูจน์ความเสียหาย อาจจะมีได้หลายรูปแบบตามร่างพระราชบัญญัติป้องกันการทุ่มตลาดและตอบโต้การช่วยเหลือทุนฉบับต่างๆ ดังนี้

ก. มีคณะกรรมการการพิจารณาถึงการทุ่มตลาด และคณะกรรมการพิจารณาเรื่องความเสียหายแยกออกจากกัน และให้มีคณะผู้เชี่ยวชาญชั้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะ ซึ่งประกอบด้วยบุคคลที่รัฐมนตรีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณะกรรมการพิจารณาการทุ่มตลาดทำหน้าที่ได้ส่วนว่ามีการทุ่มตลาดสินค้าโดยการจำหน่ายในราคาต่ำกว่าปกติหรือไม่ และทำรายงานเสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาการทุ่มตลาด นอกจากนี้ก็จะมีคณะผู้ชำนาญการคณะหนึ่งหรือหลายคณะ ซึ่งประกอบด้วยบุคคลที่รัฐมนตรีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณะกรรมการพิจารณาความเสียหายเพื่อพิจารณาว่ามีความเสียหายเกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมภายในประเทศหรือไม่ และทำรายงานเสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาความเสียหายเพื่อวินิจฉัยชี้ขาดต่อไป

การจัดองค์กรในรูปแบบนี้จะทำให้มีการคานอำนาจกันระหว่างคณะกรรมการพิจารณาการทุ่มตลาด และคณะกรรมการพิจารณาความเสียหายซึ่งจะเป็นคณะกรรมการใหญ่ทั้ง 2 ชุด อย่างชัดเจน ทำนองเดียวกับ ITA และ ITC จะทำให้การได้ส่วนเรื่องการทุ่มตลาดเป็นไปอย่างเป็นธรรมขึ้นเพราะผ่านการกลั่นกรองและตรวจสอบจากคณะกรรมการใหญ่ถึง 2 ชุด ซึ่งเป็นองค์กรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะ

ด้าน แต่คณะกรรมการทั้งสองคณะจะต้องมีการประสานงานกันอย่างใกล้ชิด เพื่อให้การไต่สวน เรื่องการทุ้มตลาด เป็นไปอย่างยาก เกินไปซึ่งจะทำให้อุตสาหกรรมภายในประเทศได้รับความเดือดร้อน นอกจากนี้แล้วการจัดองค์การให้มีขนาดใหญ่ เกินไป อาจก่อให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ คือ ขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านที่จะมารองรับ ซึ่งหากกฎหมายไทยจะใช้วิธีจัดองค์การตามรูปแบบนี้ก็จะต้องมีการคำนึงถึงปัญหาเหล่านี้

ข. มีคณะกรรมการพิจารณาถึงการทุ้มตลาด เป็นคณะกรรมการใหญ่ เพียงชุดเดียว และให้มีคณะผู้เชี่ยวชาญคณะหนึ่งหรือหลายคณะซึ่งประกอบด้วยบุคคลที่รัฐมนตรีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณะกรรมการพิจารณาการทุ้มตลาด เพื่อทำการไต่สวนว่ามีการจำหน่ายสินค้าต่ำกว่าราคาปกติหรือไม่ และทำรายงานเสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาการทุ้มตลาด เพื่อวินิจฉัยชี้ขาดต่อไป ในขณะที่เดียวกันก็จะมีคณะผู้ชำนาญการคณะหนึ่งหรือหลายคณะประกอบด้วยบุคคลที่รัฐมนตรีแต่งตั้งตามคำแนะนำของคณะกรรมการพิจารณาการทุ้มตลาด เพื่อทำการพิจารณาความเสียหายที่จะเกิดกับอุตสาหกรรมและทำรายงานเสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาการทุ้มตลาด เพื่อวินิจฉัยชี้ขาดต่อไป

รูปแบบขององค์การในลักษณะนี้จะมีคณะกรรมการชุดใหญ่เพียงชุดเดียวโดยไม่มีคณะกรรมการพิจารณาความเสียหาย แต่จะมีคณะผู้ชำนาญการเป็นองค์การย่อยทำการพิจารณาความเสียหาย และเสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาการทุ้มตลาด ซึ่งถ้ามองในแง่ของการคานอำนาจแล้วจะมีไม่ชัดเจน เพราะมีองค์การใหญ่ทำการชี้ขาดเพียงองค์การเดียวซึ่งอาจจะมีข้อดีในแง่ที่ว่าทำให้การชี้ขาดเป็นไปโดยง่ายและรวดเร็วขึ้น แต่ก็มีข้อที่พึงระวังคืออาจจะทำให้การไต่สวน เรื่องการทุ้มตลาด เป็นไปโดยง่ายและเร็วเกินไป ซึ่งจะทำให้ผู้บริโภครับความเดือดร้อน และอาจทำให้มีการใช้มาตรการป้องกันการทุ้มตลาด เป็นเครื่องมือกีดกันทางการค้าจนได้รับการโต้แย้งจากประเทศอื่นๆ ดังนั้นหากกฎหมายไทยมีการจัดรูปแบบขององค์การในลักษณะนี้ก็ต้องกำหนดให้ทั้งคณะผู้เชี่ยวชาญและคณะผู้ชำนาญการทำการไต่สวน รวบรวมข้อมูลและแสวงหาพยานหลักฐานต่างๆ อย่างระมัดระวัง และคณะกรรมการพิจารณาการทุ้มตลาดก็ต้องทำการวินิจฉัยชี้ขาดอย่างเป็นธรรมที่สุด โดยอาศัยบทบัญญัติของกฎหมายเป็นเครื่องมือในการควบคุมการใช้ดุลยพินิจของคณะกรรมการ คณะผู้เชี่ยวชาญและคณะผู้ชำนาญการ โดยให้กรรมการทุกคนลงชื่อในรายงานและคำวินิจฉัย พร้อมทั้งให้เหตุผล รวมทั้งมีสิทธิทำความเข้าใจเพื่อให้คณะผู้เชี่ยวชาญ คณะผู้ชำนาญการ และคณะกรรมการป้องกันการทุ้มตลาดเกิดความรับผิดชอบในการตัดสินใจของตน

ค. การจัดองค์การให้มีคณะกรรมการพิจารณาการทุ้มตลาดเป็นคณะ

กรรมการชุดใหญ่เพียงชุดเดียว และให้มีคณะกรรมการพิจารณาการกุ่มตลาดและ คณะอนุกรรมการพิจารณาความเสียหาย ซึ่งคณะกรรมการทั้ง 2 ชุดนี้จะประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานราชการต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งจะเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการกุ่มตลาดและการพิจารณาความเสียหาย และยังประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิที่คณะกรรมการพิจารณาการกุ่มตลาดแต่งตั้งอีกไม่เกิน 4 คน และ คณะอนุกรรมการอาจตั้งคณะผู้เชี่ยวชาญคณะหนึ่งหรือหลายคณะ เพื่อช่วยเหลือการปฏิบัติงานของคณะกรรมการ

การจัดองค์กรในรูปแบบนี้จะคล้าย ๆ กับรูปแบบ ข. กล่าวคือ มี คณะกรรมการชุดใหญ่ที่ทำการวินิจฉัยชี้ขาดคดีเพียงชุดเดียว โดยไม่มีคณะกรรมการพิจารณาความเสียหาย จึงไม่มีการคานอำนาจในองค์กรชุดใหญ่ซึ่งจะมีผลคือทำให้ การตัดสินใจเป็นไปโดยรวดเร็วขึ้น และการจัดองค์กรเป็นไปในทางปฏิบัติได้มากขึ้น ส่วนองค์กรผู้ทำการไต่สวนและทำสำนวนก็คือคณะกรรมการพิจารณาการกุ่มตลาด และคณะอนุกรรมการพิจารณาความเสียหายซึ่งจะเป็นผู้แทนจากหน่วยราชการ และ ผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกิน 4 คนซึ่งมักจะเป็นบุคคลในภาคเอกชน ในจุดนี้จะมีผลดีในแง่ ที่ว่าผู้ทำการไต่สวนมีทั้งฝ่ายราชการและฝ่ายเอกชน ทำให้มีการประสานงานระหว่าง หน่วยงานของรัฐและเอกชนมากขึ้น แต่มีข้อที่พึงสังเกตุ คือ คณะอนุกรรมการทั้ง 2 ชุด ผู้ทำการไต่สวนและทำรายงานเสนอต่อคณะกรรมการชุดใหญ่นั้น ควรจะประกอบด้วยผู้แทนจากทางฝ่ายราชการและผู้แทนจากทางฝ่ายเอกชนที่มีสัดส่วนเท่า ๆ กัน เพราะหากมีผู้แทนจากทางหน่วยราชการมากเกินไป การลงคะแนนเสียงจากผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มาจากฝ่ายเอกชนก็จะไม่มีความหมาย เพราะถึงอย่างไรเสียผู้แทนจากหน่วย ราชการก็จะได้คะแนนเสียงมากกว่า ซึ่งบางครั้งอาจเป็นผลถึงกับให้การรวบรวม ข้อเท็จจริงเพื่อทำสำนวนในชั้นต้นบิดเบือนไป อันจะเป็นผลให้องค์กรมีอยู่ในระดับ สูงขึ้นไปพิจารณาตามสำนวนที่ผิดไปได้ ดังนั้นหากกฎหมายไทยจะใช้การจัดรูปแบบ องค์กรในลักษณะนี้ก็ควรจะมีการบัญญัติกฎหมายที่มีลักษณะเป็นการควบคุมการใช้อำนาจ และดุลยพินิจของคณะกรรมการและคณะกรรมการชุดใหญ่ กล่าวคือ กำหนดให้คณะ กรรมการชุดใหญ่และคณะอนุกรรมการทั้ง 2 ชุด ให้เหตุผลและข้อกฎหมายประกอบ คำวินิจฉัยเสมอ รวมทั้งให้กรรมการที่ไม่เห็นด้วยมีสิทธิทำความเห็นแย้งกับคำวินิจฉัย ที่ตนไม่เห็นด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ความเห็นของคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการดังกล่าว ปรากฏออกสู่สายตาของสาธารณชน และให้องค์กรที่อยู่สูงขึ้นไปไม่ว่าจะเป็นคณะ กรรมการป้องกันการค้ากุ่มตลาดชุดใหญ่ หรือรัฐมนตรี หรือคณะกรรมการอุทธรณ์ทราบ ถึงการให้เห็นผลของคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการแต่ละคน ซึ่งอาจจะเห็นด้วย กับความเห็นของคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการที่เป็นฝ่ายซึ่งมีเสียงส่วนน้อยก็ได้ การบัญญัติกฎหมายในลักษณะนี้ก็ช่วยให้มีการตรวจสอบและควบคุมการใช้อำนาจและ ดุลยพินิจของคณะกรรมการและคณะกรรมการได้เป็นลำดับขึ้น

ส่วนการพิจารณาว่าคณะกรรมการพิจารณาการทุ่มตลาดควรจะประกอบด้วยบุคคลใดบ้างนั้น ก็ควรจะเป็นบุคคลที่อยู่ในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางเศรษฐกิจและการค้าต่างๆ เช่น ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม อธิบดีกรมเศรษฐกิจ การพาณิชย์ ผู้แทนกรมการค้าต่างประเทศ เป็นต้น เนื่องจากหน่วยงานที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะทราบถึงความเป็นไปของการค้าภายในประเทศและต่างประเทศทำให้การหาข้อมูลและหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของการทุ่มตลาดเป็นไปได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น โดยควรจะให้อธิบดีกรมเศรษฐกิจการพาณิชย์เป็นเลขานุการ เนื่องจากเป็นหน่วยงานที่มีบุคลากรที่มีความพร้อมที่จะดูแลในเรื่องของการทุ่มตลาด อีกทั้งยังมีข้อมูลและเอกสารทางการค้าต่างๆ ที่เกี่ยวกับราคาของสินค้าจากต่างประเทศ และระบบการค้าของสินค้าต่างๆ ที่พร้อม ถูกต้องและสามารถตรวจสอบได้ อันจะทำให้การหาราคาปกติของสินค้าเป็นไปอย่างถูกต้องและเป็นธรรม แต่มีข้อที่น่าสังเกตว่า ถ้าหากให้กรมการค้าต่างประเทศเป็นเลขานุการนั้นอาจจะขัดต่อหลักความเป็นกลางหรือไม่ เนื่องจากกรมการค้าต่างประเทศเป็นหน่วยงานที่จะต้องทำหน้าที่ต่อสู้แทนอุตสาหกรรมภายในประเทศ เมื่อมีการฟ้องร้องกล่าวหาว่าประเทศไทยทำการทุ่มตลาดหรือให้การช่วยเหลือหนุนในต่างประเทศ ซึ่งถ้ากรมการค้าต่างประเทศจะต้องมาทำหน้าที่ไต่สวนถึงการทุ่มตลาดด้วย ในขณะเดียวกันก็อาจจะทำให้ขัดต่อหลักความเป็นกลางในการพิจารณาได้

ส่วนองค์กรที่จะทำหน้าที่พิจารณาถึงความเสียหายนั้น ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของคณะกรรมการพิจารณาความเสียหายชุดใหญ่หรือคณะอนุกรรมการ หรือผู้ชำนาญการก็ควรจะต้องประกอบด้วยบุคคลทั้งจากหน่วยงานราชการและเอกชน ซึ่งเป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องของอุตสาหกรรมภายในประเทศ เช่น ผู้แทนสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม เป็นต้น รวมทั้งผู้ที่มีความรู้ทางด้านกฎหมาย ด้านการเกษตร เป็นต้น เนื่องจากผู้แทนจากหน่วยงานต่างๆ ที่สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรมจะมีข้อมูลต่างพร้อมและสามารถตรวจสอบข้อมูลได้ดีที่สุดว่ามีความเสียหายเกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมภายในประเทศอันเนื่องมาจากการทุ่มตลาดหรือไม่

นอกจากนั้น ยังควรจะมีบัญญัติถึงหลักเกณฑ์ในการประชุมของคณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ และคณะผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ชำนาญการแล้วแต่กรณี กล่าวคือ กำหนดจำนวนองค์ประชุมให้มีไม่ต่ำกว่ากึ่งจำนวนของคณะกรรมการทั้งหมด การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ใช้เสียงข้างมาก เป็นต้น รวมทั้งบัญญัติให้กรรมการอนุกรรมการ หรือ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้มีส่วนได้เสียในเรื่องที่ฟ้องร้องนั้นไม่มีสิทธิพิจารณาและวินิจฉัยชี้ขาดในเรื่องนั้นโดยให้ผู้มีส่วนได้เสียมีสิทธิคัดค้านได้ ทั้งนี้เพื่อให้คณะ

กรรมการมีความเป็นกลางในการพิจารณาตัดสิน และสร้างความเป็นธรรมให้กับทุกฝ่าย

2.2 ขั้นตอนในการโต้แย้งถึงการทุ่มตลาด

ขั้นตอนในการโต้แย้งถึงการทุ่มตลาดจะต้องมีการกำหนดระยะเวลาในการโต้แย้งเป็นขั้น ๆ นับตั้งแต่การยื่นคำร้องจนถึงการสิ้นสุดการโต้แย้งให้ชัดเจน เพื่อให้คู่กรณีทุกฝ่ายทราบว่าตนมีสิทธิและหน้าที่อย่างไรบ้าง เพื่อให้เกิดความโปร่งใสในกระบวนการโต้แย้ง และในขณะเดียวกันการกำหนดขั้นตอนไว้หลาย ๆ ขั้นตอนก็จะ เป็นประโยชน์ในการสร้างอำนาจต่อรองของประเทศไทยมากขึ้นด้วย ซึ่งการบัญญัติกฎหมายในส่วนที่เป็นกระบวนการในการโต้แย้งควรจะใช้แนวทางตาม Anti-Dumping Code และกฎหมายของสหรัฐอเมริกาดังต่อไปนี้

2.2.1 การยื่นคำร้องและการพิจารณาคำร้อง

ผู้ที่จะมีสิทธิยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาด ควรจะได้แก่บุคคลหรือคณะบุคคลซึ่งเป็นตัวแทนของอุตสาหกรรมภายในประเทศที่ได้รับความเสียหายอันเป็นผลจากการทุ่มตลาด โดยอาจจะกำหนดให้ยื่นคำร้องเป็นลายลักษณ์อักษรต่อคณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดโดยตรง หรือยื่นผ่านสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย หรือสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยตามที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวง การบัญญัติกฎหมายในลักษณะนี้ก็เพื่อให้นิติบุคคลซึ่งเป็นองค์กรผู้แทนผลประโยชน์ของอุตสาหกรรมภายในประเทศเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เพื่อให้องค์กรดังกล่าวช่วยเหลือผู้ยื่นคำร้องในส่วนหนึ่งด้วย และยังจะทำให้คำร้องมีน้ำหนักมากขึ้น เมื่อมีการเสนอต่อคณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาด

ส่วนรายละเอียดที่จะต้องมียื่นคำร้องนั้นควรจะมีบัญญัติให้มีการระบุถึงข้อกล่าวหาอย่างชัดเจน พร้อมทั้งเสนอพยานหลักฐานต่างๆ เพื่อประกอบข้อกล่าวหาพอสมควร เพื่อให้คณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดเห็นว่าสมควรที่จะมีการเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาด ซึ่งรายละเอียดต่าง ๆ เหล่านี้อาจจะมีการประกาศเป็นกฎกระทรวงในภายหลังก็ได้ว่าจะต้องมีอะไรบ้าง

เมื่อคณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดได้รับคำร้องดังกล่าวแล้วก็ต้องพิจารณาว่ามีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะเริ่มการโต้แย้งอย่างเป็นทางการหรือไม่ โดยกฎหมายควรกำหนดระยะเวลาที่คณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาด จะทำการออกคำวินิจฉัยว่าควรที่จะเริ่มการโต้แย้งหรือไม่ภายในกี่วัน ซึ่งควรจะ

ประมาณ 20-30 วัน ถ้าคณะกรรมการเห็นว่าควรจะเริ่มทำการไต่สวนถึงการทุ่มตลาด ก็ให้คณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดเริ่มดำเนินการไต่สวนตามที่กฎหมายจะได้กำหนดต่อไป แต่ถ้าคณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดเห็นว่าพยานหลักฐานและข้อมูลต่างๆ ไม่มีมูลเพียงพอที่จะเริ่มดำเนินการไต่สวนต่อไป ก็ให้ยกคำร้องพร้อมทั้งทำหนังสือชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้ยื่นคำร้องทราบ ซึ่งผู้ยื่นคำร้องจะสามารถอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดดังกล่าวได้ภายในเวลาที่กฎหมายกำหนดซึ่งควรจะเป็น 30 วัน นับจากวันที่ได้รับแจ้งถึงคำสั่งดังกล่าว

นอกจากนั้นกฎหมายควรจะมีบัญญัติถึงวิธีการเริ่มไต่สวนอีกวิธีหนึ่งเช่นเดียวกับ Anti-Dumping Code กล่าวคือ ให้คณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดเป็นผู้ริเริ่มทำการไต่สวนด้วยตนเองเมื่อเห็นว่ามีพยานหลักฐานและเหตุอันควรเชื่อว่าจะมีการทุ่มตลาดและก่อให้เกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ⁽¹⁾

2.2.2 การประกาศการไต่สวนถึงการทุ่มตลาด

เมื่อคณะกรรมการเห็นสมควรให้เริ่มการไต่สวนถึงการทุ่มตลาดแล้ว กฎหมายก็ควรกำหนดให้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษาโดยระบุถึงสินค้าที่ถูกไต่สวนประเทศผู้ส่งออกสินค้า พร้อมทั้งข้อมูลต่างๆ โดยสรุป เพื่อเป็นการเผยแพร่ให้สาธารณชนทราบ พร้อมทั้งข้อมูลต่างๆ โดยสรุป เพื่อเป็นการเผยแพร่ให้สาธารณชนทราบ พร้อมทั้งแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้ยื่นคำร้องและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายทราบถึงการประกาศดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อเป็นการแจ้งให้คู่กรณีทุกฝ่ายทราบถึงคำตัดสิน

2.2.3 การออกคำวินิจฉัยเบื้องต้น

ภายหลังที่ได้มีการประกาศเริ่มการไต่สวนในราชกิจจานุเบกษาแล้ว กฎหมายก็จะต้องบัญญัติถึงขั้นตอนในการออกคำวินิจฉัยเบื้องต้นของคณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาด ซึ่งผู้ที่ทำการช่วยเหลือคณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดในการไต่สวนอาจจะได้แก่ คณะอนุกรรมการ คณะผู้เชี่ยวชาญ หรือคณะผู้ชำนาญการ แล้วแต่รูปแบบการจัดองค์กรที่กฎหมายจะกำหนด ซึ่งองค์กรย่อยเหล่านี้จะแยกกันไต่สวน เป็นองค์กรที่พิจารณาว่ามีการทุ่มตลาดเกิดขึ้นคือมีการขาย

¹ Anti-Dumping Code, Section 5.

สินค้าต่ำกว่าราคาปกติหรือไม่ และองค์กรที่พิจารณาเรื่องความเสียหายที่เกิดกับอุตสาหกรรมภายในประเทศไปพร้อม ๆ กัน ดังนั้น กฎหมายจึงควรที่จะกำหนดให้หน่วยงานที่ทำหน้าที่ไต่สวนนี้สามารถรวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจเสนอต่อคณะกรรมการป้องกันการค้า โดยกฎหมายอาจจะมอบบัญญัติให้อำนาจบุคคลดังกล่าวสามารถทำการขอตรวจสอบเอกสารและตรวจสถานที่ต่าง ๆ ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้ ไม่ว่าจะ เป็นหน่วยงานเอกชนหรือหน่วยงานของรัฐ ซึ่งการบัญญัติกฎหมายในลักษณะนี้จะใช้ระบบไต่สวน คือ ให้องค์กรผู้ทำหน้าที่ไต่สวนมีอำนาจเต็มในการแสวงหาข้อเท็จจริง ไม่ต้องถูกผูกมัดให้พิจารณาอยู่แต่เฉพาะพยานหลักฐานของคู่กรณีเท่านั้น อันจะทำให้การไต่สวนของคณะบุคคลดังกล่าวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและได้ข้อมูลที่ถูกต้องที่สุด เนื่องจากการเริ่มการไต่สวนในกรณีที่ภาคเอกชนเป็นผู้ยื่นคำร้องนั้นอาจจะได้ข้อมูลและพยานหลักฐานต่างๆ ไม่ครบถ้วน โดยเฉพาะพยานหลักฐานที่อยู่ในความครอบครองของหน่วยราชการ ดังนั้นการกำหนดให้องค์กรผู้ทำหน้าที่ไต่สวนมีอำนาจแสวงหาพยานหลักฐานด้วยตนเองได้ จะทำให้เป็นการลดภาระของภาคเอกชนไปได้บ้าง และทำให้การยกคำร้องหรือการยุติการไต่สวนเนื่องจากข้อมูลและพยานหลักฐานมีไม่เพียงพอเป็นไปได้อย่างขึ้น และด้วยเหตุนี้จึงควรมีบทบัญญัติให้องค์กรผู้ทำการไต่สวน หรือองค์กรผู้ทำการวินิจฉัยชี้ขาดเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา เพื่อให้บุคคลดังกล่าวมีอำนาจในการดำเนินงานอย่างเต็มที่

ดังนั้น

ในระหว่างการไต่สวนยังควรมีการบัญญัติหลักการต่างๆ

ก. หลักการฟังความทุกฝ่าย (audi alteram partem)

ในการไต่สวนนั้นกฎหมายจะต้องบัญญัติให้องค์กรผู้ทำการไต่สวนให้โอกาสคู่กรณีทุกฝ่าย (ไม่ว่าจะเป็นผู้ส่งออก ผู้นำเข้า หรืออุตสาหกรรมภายในประเทศ) สามารถแสดงพยานหลักฐานต่างๆ เพื่อโต้แย้งข้อกล่าวหาได้ ไม่ว่าจะ เป็นลายลักษณ์อักษรหรือโดยการแถลงการณ์ด้วยวาจา

ข. หลักการรักษาความลับของเอกสาร

ในระหว่างการไต่สวนนั้นองค์กรผู้ทำการไต่สวนจะได้รับข้อมูลและพยานหลักฐานต่างๆ มากมาย ซึ่งพยานหลักฐานบางชนิดอาจจะกระทบกระเทือนถึงสิทธิของผู้อื่น เช่น ข้อมูลที่เป็นความลับทางการค้าและอุตสาหกรรมหรือเป็นการหมิ่นประมาทผู้อื่น ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องมีการบัญญัติกฎหมายให้องค์กรผู้ทำการไต่สวนรักษาความลับของเอกสารบางชนิด ยกเว้นแต่จะได้รับความยินยอมจาก

ผู้ซึ่งอาจได้รับความเสียหาย

ค. หลักการให้คู่กรณีตรวจสอบเอกสาร

กฎหมายควรมีบทบัญญัติให้คู่กรณีที่เกี่ยวข้องสามารถขอตรวจและคัดเอกสาร ข้อมูลต่างๆ ที่องค์กรผู้ทำการไต่สวนมีอยู่ที่ไม่ใช่ความลับ ทั้งนี้ เพื่อให้การไต่สวนเป็นไปโดยเปิดเผยและเป็นธรรม

ง. การหารือ

กฎหมายควรมีบทบัญญัติให้องค์กรผู้ทำการไต่สวนจัดให้คู่กรณีที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายมีโอกาสพบปะกัน เพื่อทำการโต้แย้งข้อกล่าวหาของอีกฝ่ายหนึ่ง ทั้งนี้ เพื่อให้องค์กรผู้ทำการไต่สวนได้ข้อมูลและข้อเท็จจริงที่ถูกต้องประกอบการพิจารณา พร้อมทั้งฟังความเห็นจากทุก ๆ ฝ่าย แต่การพบปะหารือกันนี้จะต้องมีการรักษาความลับเกี่ยวกับข้อมูล เอกสาร และพยานหลักฐานต่าง ๆ

อย่างไรก็ตามอาจจะเป็นไปได้ว่าคู่กรณีบางคนอาจไม่สะดวกที่จะมาร่วมพบปะหารือไม่ว่าด้วยเหตุใด กฎหมายก็ควรจะวางหลักว่าการที่คู่กรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่สามารถมาร่วมพบปะหารือกันได้ก็จะเป็นผลเสียต่อคู่กรณีฝ่ายนั้น องค์กรผู้ทำการไต่สวนยังคงต้องทำการไต่สวนโดยอาศัยข้อมูลและพยานหลักฐานต่าง ๆ ตามปกติต่อไป

จ. ระยะเวลาในการออกคำวินิจฉัยเบื้องต้น

ในการไต่สวนถึงการทุบตลาดนั้นจะต้องมีการแยกการพิจารณาเรื่องการทุบตลาดและพิจารณาเรื่องความเสียหายออกจากกัน โดยกำหนดระยะเวลาเป็นลำดับเพื่อมิให้องค์กรทั้งสองออกคำวินิจฉัยซ้ำซ้อนกัน โดยกฎหมายควรจะมีบทบัญญัติให้องค์กรผู้ทำหน้าที่พิจารณาเรื่องความเสียหายออกคำวินิจฉัยเบื้องต้นภายในเวลาประมาณ 2-3 เดือน นับจากวันที่มีการประกาศเริ่มการไต่สวน แต่กฎหมายก็ควรจะมีบทบัญญัติให้มีความยืดหยุ่นเนื่องจากในบางครั้งอาจเกิดเหตุการณ์ที่มีความซับซ้อน กล่าวคือ การค้าที่กำลังถูกไต่สวนถึงการทุบตลาดอยู่นั้นเป็นการค้าที่มีปริมาณมาก หรือบริษัทที่ถูกไต่สวนมีจำนวนมากจนเป็นเหตุให้การพิจารณาขององค์กรผู้มีความจำเป็นที่จะต้องมีการขยายระยะเวลาในการออกคำวินิจฉัยเบื้องต้น ก็ให้สามารถขยายระยะเวลาออกไปได้อีกระยะหนึ่งซึ่งควรจะประมาณ 50 วัน

เมื่อองค์กรผู้ทำหน้าที่พิจารณาความเสียหายได้
 คำวินิจฉัยเบื้องต้นเรื่องความเสียหายแล้วก็จะต้องแจ้งผลการวินิจฉัยให้องค์กรผู้ทำ
 หน้าที่พิจารณาเรื่องการทุ่มตลาดทราบ จากนั้นก็จะเป็นหน้าที่ขององค์กรผู้ทำหน้าที่
 พิจารณาเรื่องการทุ่มตลาดต่อไปที่จะออกคำวินิจฉัยเบื้องต้นในเรื่องการทุ่มตลาดว่า
 มีการขายสินค้าต่ำกว่าราคาปกติหรือไม่ ซึ่งระยะเวลาในการออกคำวินิจฉัยเบื้องต้น
 ดังกล่าวควรจะเป็นเวลาประมาณ 160 วันนับจากวันประกาศเริ่มการไต่สวน แต่
 ในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ซับซ้อนเป็นพิเศษก็ให้องค์กรผู้ทำหน้าที่พิจารณาเรื่องการทุ่มตลาด
 ขยายระยะเวลาในการออกคำวินิจฉัยเบื้องต้นออกไปได้อีกประมาณ 50 วัน เป็น
 210 วันเช่นเดียวกับกฎหมายสหรัฐอเมริกา

เมื่อองค์กรผู้ทำหน้าที่พิจารณาถึงการทุ่มตลาดและ
 องค์กรผู้พิจารณาความเสียหายได้ทำการไต่สวนในเบื้องต้นเรียบร้อยแล้วก็ให้เสนอ
 ผลการไต่สวนต่อคณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดซึ่งเป็นคณะกรรมการชุดใหญ่ทราบ
 เพื่อทำการวินิจฉัยชี้ขาดและเสนอคำวินิจฉัยต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ต่อไป
 การกำหนดกฎหมายในลักษณะนี้ก็เพื่อให้คณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาด ซึ่งเป็น
 คณะกรรมการชุดใหญ่ทำการตรวจสอบและกลั่นกรองสำนวนขององค์กรผู้ทำการไต่สวน
 อีกชั้นหนึ่ง ระยะเวลาที่ควรจะเป็นกำหนดให้คณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดออกคำ
 วินิจฉัยเบื้องต้นก็ควรจะเป็น 30 วัน นับจากวันที่ได้รับรายงานจากองค์กรผู้ทำหน้าที่
 พิจารณาถึงการทุ่มตลาดและองค์กรผู้พิจารณาความเสียหาย

ส่วนผลของคำวินิจฉัยเบื้องต้นของคณะกรรมการ
 ป้องกันการทุ่มตลาด กฎหมายควรจะเป็นแนวทางดังนี้ ถ้าคณะกรรมการป้องกัน
 การทุ่มตลาดมีคำวินิจฉัยเบื้องต้นว่ามีการทุ่มตลาด และมีความเสียหายเกิดขึ้นกับ
 อุตสาหกรรมภายในประเทศจริง ก็ให้เสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์เพื่อทำ
 การประกาศในราชกิจจานุเบกษาสั่งให้ผู้นำเข้าวางหลักประกันอากรเป็นจำนวนไม่
 เกินส่วนเหลือของราคาที่คณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดได้ประเมินไว้

ในกรณีที่คณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดมีคำ
 วินิจฉัยเบื้องต้นว่าไม่มีการทุ่มตลาดและไม่มีความเสียหายเกิดกับอุตสาหกรรมภายใน
 ประเทศ ก็ให้เสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์เพื่อประกาศยุติการไต่สวน
 ในราชกิจจานุเบกษา การบัญญัติกฎหมายในลักษณะนี้ก็เพื่อให้มีการประกาศคำตัดสิน
 ทุก ๆ ขั้นตอน รวมทั้งเผยแพร่ให้สาธารณชนทราบด้วย

แต่ในกรณีที่คณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดมีคำ
 วินิจฉัยเบื้องต้นว่ามีการทุ่มตลาดเกิดขึ้น แต่ไม่มีความเสียหายเกิดกับอุตสาหกรรม

ภายในประเทศ หรือมีความเสียหายเกิดกับอุตสาหกรรมภายในประเทศแต่ไม่มีการ
 ทุ่มตลาดเกิดขึ้นการไต่สวนก็จะดำเนินต่อไป โดยไม่ต้องมีการวางหลักประกัน

นอกจากนั้นกฎหมายควรจะบัญญัติให้องค์กรผู้ทำหน้าที่
 พิจารณาถึงการทุ่มตลาดและองค์กรผู้พิจารณาความเสียหาย และคณะกรรมการ
 ป้องกันการทุ่มตลาดซึ่งเป็นคณะกรรมการชุดใหญ่ออกคำวินิจฉัย โดยจะต้องให้เหตุผล
 ประกอบคำวินิจฉัยไว้ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้องค์กรผู้ทำการวินิจฉัยมีความรับผิดชอบต่อการ
 ตัดสินของตนเอง และให้คำวินิจฉัยเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย

2.2.4 การออกคำวินิจฉัยขั้นสุดท้าย

การออกคำวินิจฉัยขั้นสุดท้ายนั้นกฎหมายควรจะกำหนดให้
 องค์กรผู้พิจารณาถึงความเสียหายทำการไต่สวนและออกคำวินิจฉัยขั้นสุดท้ายให้เสร็จ
 ล้นภายในระยะเวลาประมาณ 300 วัน นับจากวันประกาศการไต่สวนในราชกิจจานุ
 เบกษา และในขณะเดียวกันก็ควรกำหนดให้องค์กรผู้พิจารณาถึงการทุ่มตลาดทำการ
 ไต่สวนและออกคำวินิจฉัยขั้นสุดท้ายให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลา ซึ่งไม่ควรจะเกิน
 1 ปี นับจากวันที่มีการประกาศการไต่สวนในราชกิจจานุเบกษา แต่ในกรณีที่มีเหตุการณ์
 ชับซ้อนเป็นพิเศษก็ควรจะบัญญัติให้ทั้งองค์กรผู้พิจารณาถึงการทุ่มตลาด และองค์กร
 ผู้พิจารณาความเสียหายสามารถขยายระยะเวลาในการออกคำวินิจฉัยขั้นสุดท้ายออก
 ไปได้อีกระยะหนึ่งซึ่งควรจะเป็นเวลาประมาณ 50-60 วัน เช่นเดียวกับกรณีของการ
 ออกคำวินิจฉัยเบื้องต้น และการขยายระยะเวลาดังกล่าวจะต้องมีการประกาศให้
 คู่กรณีทุกฝ่ายทราบ

เหตุผลที่จะต้องมีการกำหนดระยะเวลาให้ชัดเจนก็เพื่อ
 ให้การดำเนินการไต่สวนมีกำหนดระยะเวลาที่แน่นอน อีกทั้งการไต่สวนเรื่องการ
 ทุ่มตลาดเป็นเรื่องเฉพาะที่จะต้องอาศัยระยะเวลาในการไต่สวนพอสมควร แต่ไม่
 ควรเกิน 1 ปี เพราะหากการไต่สวนยาวนานเกินไปก็จะไม่สามารถเยียวยาความ
 เสียหายให้กับอุตสาหกรรมภายในประเทศและผู้บริโภค ในกรณีฉุกเฉินได้

อย่างไรก็ดีในการออกคำวินิจฉัยขั้นต้นและขั้นสุดท้ายของ
 องค์กรผู้พิจารณาถึงการทุ่มตลาดและองค์กรผู้ทำหน้าที่พิจารณาความเสียหาย รวมทั้ง
 คณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดผู้ทำหน้าที่ชี้ขาดคดีจะต้องกำหนดให้มีการให้ข้อเท็จ
 จริง ข้อกฎหมายและเหตุผลในการออกคำวินิจฉัยดังกล่าว รวมทั้งมีสิทธิทำความเข้าใจ
 แยังในกรณีที่ตนไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอื่น ๆ เช่นเดียวกับการพิจารณาคดีของศาล
 ทั้งนี้เพื่อให้องค์กรผู้ทำหน้าที่ไต่สวนและชี้ขาดคดีมีความรับผิดชอบต่อคำตัดสินของตน

เนื่องจากส่วนงานการไต่สวนจะต้องมีการเปิดเผยออกสู่สายตาของสาธารณชน อันจะเป็นผลให้ประชาชนสามารถประเมินได้ว่ากรรมการแต่ละคนให้เหตุผลแตกต่างกัน และมีคุณค่าอย่างไร รวมทั้งจะปรากฏต่อองค์กรที่อยู่สูงขึ้นไปซึ่งจะเป็นผู้ทำหน้าที่ตรวจสอบการทำงานขององค์กรในระดับล่างอีกชั้นหนึ่ง

2.2.5 การยุติการไต่สวนโดยการทำความตกลงของผู้ส่งออก

ในบางกรณีการไต่สวนเรื่องการทุ่มตลาดอาจจะยุติลงได้โดยไม่ต้องมีการเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาด ซึ่งเป็นเรื่องที่มีการบัญญัติไว้ในกฎหมายของสหรัฐอเมริกาซึ่งประเทศไทยควรนำมาเป็นแนวทางในการบัญญัติกฎหมายด้วยเช่นกัน กล่าวคือ กำหนดให้ผู้นำเข้าหรือผู้ส่งออกสินค้าที่ถูกไต่สวนสามารถยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ในเวลาใด ๆ หลังจากที่มีการประกาศวางหลักประกัน แต่ก่อนที่จะมีการประกาศขั้นสุดท้ายให้เรียกเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาด ขอทำการตกลงปรับราคาสินค้าเพื่อให้ส่วนเหลือของราคาหมดไป หรือขอทำความตกลงจำกัดปริมาณการส่งออกสินค้าหรือยุติการส่งออกสินค้าที่ถูกไต่สวนมายังประเทศไทย ถ้ารัฐมนตรีเห็นว่าการทำข้อตกลงดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ก็อาจทำความตกลงดังกล่าวได้ หรือในกรณีที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์เห็นว่าควรจะมีการทำความตกลงดังกล่าวเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวม ก็อาจเสนอให้ผู้ส่งออกหรือผู้นำเข้ามาทำความตกลงดังกล่าวได้ โดยกำหนดระยะเวลาที่จะมาทำความตกลงพอสมควร แต่ถ้าผู้ส่งออกไม่มาทำความตกลงภายในระยะเวลาที่กำหนดก็ให้ทำการไต่สวนต่อไป

การทำความตกลงดังกล่าวนี้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์จะต้องพิจารณาแล้วเห็นว่า การปฏิบัติตามข้อตกลงดังกล่าวเป็นสิ่งที่เป็นไปได้จริง และถ้ามีการฝ่าฝืนข้อตกลงดังกล่าวก็ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ออกประกาศให้วางหลักประกันได้ พร้อมทั้งดำเนินการไต่สวนขั้นสุดท้ายต่อไป

อย่างไรก็ตามหลังจากที่ได้มีการทำความตกลงดังกล่าวแล้ว หากผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้า หรือคณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดเห็นว่าควรจะดำเนินการไต่สวนต่อไปก็ให้มีการดำเนินการไต่สวนต่อไป และหากคณะกรรมการป้องกันการทุ่มตลาดเห็นว่าไม่มีการทุ่มตลาดเกิดขึ้น หรือไม่มีความเสียหายเกิดกับอุตสาหกรรมภายในประเทศ ก็ให้ความตกลงนั้นสิ้นสุดลง หรืออาจให้ความตกลงนั้นยังมีอยู่ต่อไปก็ได้ ถ้าคณะกรรมการเห็นว่าถ้าไม่มีความตกลงดังกล่าวก็อาจเกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในประเทศ

2.2.6 การเก็บอากรป้องกันการทุ่มตลาด

การเก็บอากรป้องกันการท่วมตลาดจะเกิดขึ้นได้เมื่อคณะกรรมการป้องกันการท่วมตลาดมีคำวินิจฉัยขั้นสุดท้ายว่ามีการท่วมตลาดเกิดขึ้นจริงและมีความเสียหายเกิดกับอุตสาหกรรมภายในประเทศ หรือคุกคามที่จะเกิดความเสียหายหรือก่อหรือคุกคามที่จะเกิดการชงักงันการจัดตั้งอุตสาหกรรม ก็ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ประกาศเรียกเก็บอากรป้องกันการท่วมตลาดไม่เกินส่วนเหลือของราคาในราชกิจจานุเบกษา

อย่างไรก็ดีหากคณะกรรมการป้องกันการท่วมตลาดเห็นว่ามีความเสียหายเกิดขึ้นน้อยมาก หรือการเก็บอากรอาจทำให้เกิดผลเสียต่อเศรษฐกิจของประเทศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์อาจจะไม่ประกาศเรียกเก็บอากรป้องกันการท่วมตลาดก็ได้และประกาศการยุติการไต่สวนในราชกิจจานุเบกษา

แต่ถ้าคณะกรรมการป้องกันการท่วมตลาดมีคำวินิจฉัยในขั้นสุดท้ายว่าไม่มีการท่วมตลาดหรือไม่มีความเสียหายเกิดกับอุตสาหกรรมของประเทศ ก็ถือว่าเป็นการไต่สวนเป็นอันสิ้นสุดลงและให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ประกาศยุติการไต่สวนในราชกิจจานุเบกษา พร้อมทั้งคืนหลักประกันที่เรียกเก็บในตอนแรกก็ให้มีการคืนหลักประกันส่วนที่เกินนั้นได้

การกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์เป็นผู้ประกาศการเก็บอากรป้องกันการท่วมตลาดก็เพื่อให้มีองค์กรผู้รับผิดชอบเป็นบุคคลเพียงคนเดียว ทั้งนี้เนื่องจากรัฐมนตรีมักจะเป็นผู้ที่มาจากการเลือกตั้งจึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับประชาชน รวมทั้งรัฐมนตรีจะต้องรับผิดชอบต่อสภาผู้แทนราษฎรอีกด้วย

ส่วนหน้าที่ในการเก็บอากรป้องกันการท่วมตลาดก็ควรจะเป็นหน้าที่ของกรมศุลกากรโดยถือเป็นอากรขาเข้าตามกฎหมายศุลกากร ทั้งนี้เนื่องจากกรมศุลกากรมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับอากรอยู่แล้ว

2.3 การทบทวนการเก็บอากรป้องกันการท่วมตลาด

เมื่อได้มีการเรียกเก็บอากรตอบโต้การท่วมตลาดแล้ว ก็ควรจะ มีบทบัญญัติกำหนดให้มีการทบทวนจำนวนอากรที่ได้มีการเรียกเก็บไปแล้วได้ ทั้งนี้เนื่องจากช่วงเวลาในการไต่สวนกับช่วงเวลาในการเก็บอากรป้องกันการท่วมตลาดเป็นคนละช่วงกัน ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่าเมื่อเวลาผ่านไป สถานการณ์ต่าง ๆ ก็อาจเปลี่ยนไปด้วยจนอาจทำให้ส่วนเหลือของราคาเปลี่ยนไป หรือส่วนเหลือของราคาหมดไปหรือความเสียหายหมดไป ซึ่งจะมีผลให้มีการยกเลิกการเก็บอากร แต่ถ้า

ความเสียหายมากขึ้นก็ต้องเก็บอากรมากขึ้นเช่นกัน เพื่อให้การเก็บอากรป้องกันการท่มตลาดเป็นไปอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้ยังควร จะกำหนดให้มีการทบทวนถึงข้อตกลงใดๆ ที่ได้มีการทำขึ้นระหว่างการไต่สวน รวมทั้ง ตรวจสอบถึงการปฏิบัติตามข้อตกลงนั้นเพื่อป้องกันการละเมิดข้อตกลงดังกล่าว

ส่วนระยะเวลาที่จะทำการทบทวนก็ควรจะเป็นเวลาที่ครบหนึ่งปีนับ แต่วันที่มีการประกาศเรียกเก็บอากรป้องกันการท่มตลาด พร้อมทั้งให้คณะกรรมการ ป้องกันการท่มตลาดประกาศการทบทวนดังกล่าวในราชกิจจานุเบกษา

2.4 การอุทธรณ์

กฎหมายควรจะมีบัญญัติให้มีคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ขึ้นมาชุดหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์กรที่มีความเป็นกลางและไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด ทำหน้าที่รับอุทธรณ์คำวินิจฉัย ขององค์กรผู้ทำการพิจารณาถึงการท่มตลาด องค์กรผู้ทำการพิจารณาความเสียหาย คณะกรรมการป้องกันการท่มตลาด และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ที่ผู้มีส่วนได้ เสียในคดีไม่เห็นชอบด้วย ถือว่าเป็นการให้คณะกรรมการอุทธรณ์ตรวจสอบการใช้ อำนาจขององค์กรผู้ทำการไต่สวนอีกชั้นหนึ่ง

นอกจากนั้นกฎหมายยังควรจะมีบทบัญญัติถึงการกำหนดคุณสมบัติของ คณะกรรมการอุทธรณ์ว่าจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญในเรื่องใดบ้าง เคยทำงานในด้านนั้น ๆ มาแล้วอย่างน้อยกี่ปี หรือจะให้เป็นผู้รับราชการหรือเคย รับราชการในตำแหน่งใดหรือไม่ รวมทั้งจะต้องเป็นผู้ที่ไม่มีส่วนได้เสียในคดี การ กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะมาเป็นคณะกรรมการอุทธรณ์ให้ละเอียดและชัดเจนนั้นก็เพื่อ ให้ได้ตัวบุคคลที่มีความเหมาะสมที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากการตัดสินของคณะกรรมการ อุทธรณ์นั้นจะถือเป็นที่สุดและอาจจะถูกนำมาใช้เป็นบรรทัดฐานที่ดีในการดำเนินการ ไต่สวนถึงการท่มตลาดต่อไปในอนาคต

สิ่งที่กฎหมายจะต้องบัญญัติถึงอีกเรื่องหนึ่งก็คือการทำงานของคณะ กรรมการอุทธรณ์จะต้องมีกฎเกณฑ์อย่างไรบ้าง เช่น การประชุมต้องมีองค์ประชุม อย่างไร การลงคะแนนเสียง ตลอดจนกำหนดให้คณะกรรมการลงชื่อและให้เหตุผล ในคำตัดสินรวมทั้งทำความเข้าใจได้ เพื่อเป็นการสร้างให้คณะกรรมการอุทธรณ์ รับผิดชอบต่อการตัดสินของตนและยังเป็นการควบคุมการใช้ดุลยพินิจของคณะกรรมการ อุทธรณ์ด้วย

โดยปกติแล้วการตัดสินของคณะกรรมการอุทธรณ์นี้ให้ถือเป็นที่สุด

แต่คู่กรณีอาจนำเรื่องไปฟ้องยังศาลต่อได้หากพบว่าการตัดสินใจนั้นเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

2.5 การตั้งกองทุนป้องกันการทำตลาด

กฎหมายควรบัญญัติให้มีการจัดตั้งกองทุนป้องกันการทำตลาดขึ้นเพื่อสนับสนุนการทำงานของคณะกรรมการป้องกันการทำตลาดและองค์กรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากการบริหารงานตามกฎหมายป้องกันการทำตลาดและการเก็บอากรป้องกันการทำตลาดถือเป็นเรื่องเฉพาะที่ต้องอาศัยความคล่องตัวและความรวดเร็ว รวมทั้งในกรณีที่จะต้องมีการคืนอากรหรือหลักประกันส่วนที่เกินจากจำนวนอากรที่เรียกเก็บในขั้นสุดท้ายจะต้องเป็นไปอย่างรวดเร็ว เพื่อไม่ให้เอกชนต้องได้รับความเสียหาย ซึ่งหากเงินอากรมีการเก็บเข้ากระทรวงการคลังโดยตรงแล้ว การเบิกจ่ายอากรจะต้องผ่านขั้นตอนที่มีความล่าช้าลงไปอีก

ส่วนการบริหารกองทุนนั้นก็ควรจะให้รัฐมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารกองทุนชั้นชุดหนึ่งซึ่งควรประกอบด้วย ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย ผู้แทนสำนักงบประมาณ เป็นต้น ส่วนการควบคุมการทำงานของคณะกรรมการดังกล่าวก็อาจใช้วิธีกำหนดให้คณะกรรมการบริหารกองทุนจัดทำงบดุลแสดงฐานะทางการเงินทุกปี เสนอรัฐมนตรี โดยมีคำรับรองการตรวจสอบจากสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน

2.6 การตั้งสำนักงานคณะกรรมการป้องกันการทำตลาด

กฎหมายควรจะบัญญัติให้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการป้องกันการทำตลาดอีกเช่นกัน เพื่อทำหน้าที่อำนวยความสะดวกและดูแลงานด้านธุรการของคณะกรรมการป้องกันการทำตลาดและองค์กรอื่น ๆ ที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายป้องกันการทำตลาดรวมทั้งให้ทำการจัดพิมพ์เผยแพร่รายงานและคำวินิจฉัยต่าง ๆ ของคณะกรรมการป้องกันการทำตลาด องค์กรผู้ทำการได้ส่วนถึงการทำตลาด และองค์กรผู้ทำหน้าที่พิจารณาความเสียหายแล้วแต่กรณีเว้นแต่ในส่วนที่เป็นความลับ ทั้งนี้เพื่อเป็นการเผยแพร่ให้ประชาชนซึ่งเป็นบุคคลภายนอกทราบถึงคำวินิจฉัยขององค์กรผู้ทำหน้าที่รับผิดชอบในการได้ส่วน ในรายงานคำวินิจฉัยดังกล่าวควรจะต้องประกอบด้วยบันทึกความเห็นของผู้ทำการได้ส่วน ซึ่งจะเป็นการควบคุมให้ผู้ทำการได้ส่วนและชี้ขาดคดีทำการวินิจฉัยชี้ขาดคดีโดยระมัดระวังและเป็นไปโดยชอบด้วยเหตุผลที่สุด เพราะประชาชนจะสามารถเปรียบเทียบการให้เหตุผลและความเห็นของผู้ทำหน้าที่วินิจฉัยชี้ขาดคดีแต่ละบุคคลได้ อันจะเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้บุคคลภายนอกสามารถติดตาม

การใช้อำนาจและดุลยพินิจของผู้ทำการไต่สวนและชี้ขาดได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย